

Zrno

2006

- **Anton Srholec** (1, s. 3, Do týždňa)
 - Najväčšie, ľudsky povedané „úspechy“ sa dosahujú, až za hranicami toho, čo je našou povinnosťou. Až keď som sa modlil osobitne, naviac, až keď som rozdal aj to, čo som mohol o chvíľu potrebovať, alebo až keď som prekonal profesionálnu lenivosť, cestoval, nespál, až vtedy som cítil, ako ma používa Boh.
- **Slavomír Kontúr: 10. 1. 2006** (1, s. 7, Zamyslenia na každý deň)
 - **evanjelický kazateľ Petr Pazdera Payne**
 - Žiadnemu človeku do druhého nič nie je, ak ho nemá rád.
- **Slavomír Kontúr: 14. 1. 2006** (1, s. 11, Zamyslenia na každý deň)
 - (...) svet [sa] nikdy nedelil na zdravých a chorých, na hriešnikov a spravodlivých, ale na chorých a chorých, ktorí si myslia, že sú zdraví, a na hriešnikov a hriešnikov, ktorí si myslia, že sú spravodliví.
- **Slavomír Kontúr: 17. 1. 2006** (2, s. 7, Zamyslenia na každý deň)
 - Ježiš hľadá hľadajúceho človeka. Všetko, čo po sebe zanecháva, sú znamenia, ktoré majú pomôcť hľadajúcemu zorientovať sa na ceste k cieľu. Všetko, cirkev, kostoly, liturgia, zákony, vznikli preto, aby hľadajúci našiel Božie kráľovstvo. Ak sa však snažíme hľadajúceho človeka definovať podľa týchto pomocných znamení, vyjde nám malé, sekte sa podobajúce spoločenstvo, ktoré spĺňa naše kritériá. Definícia má však stáť opačne, nie kto spĺňa kritériá, aby patril do cirkvi, kostola a vmestil sa do zákonov, ale ako majú vyzeráť cirkev, kostol, zákony, aby našli a pomohli hľadajúcemu. Tak nejako sa snažil zmeniť prítomné formy cirkvi, kostola, liturgie či zákonov Druhý vatikánsky koncil, ktorý skončil pred 40 rokmi. Či sa mu táto zmena podarila v nás, to je otázka, na ktorú potrebuje nájsť odpoveď každý z nás.
- **Alžbeta Mráková: Je kresťanstvo dobrá značka?** (2, s. 18 – 20)
 - Náš svet má rád, keď niečo niekam patrí a možno to nájsť v tom a tom priečinku, v tej a tej škatuli, pod tým a tým číslom v tom a tom rade. Tak aj ľudia sa radi radia (teda viac zoraďujú ako radia – medzi sebou) do kategórií a typov, skupín a... cirkví. Takto za- a zoradení sú vraj lepšie čitateľní. Už sa nepýtame: Quo vadis – kam ideš?, stačí nám vedieť, kto kde patrí, akú má nálepku, v ktorom zoskupení ho možno nájsť, a vieme, ako to s ním vlastne je...
- **Štefan Šrobár: Ježišov krst** (2, s. 21)
 - Boh si každého z nás vyvolil za svojho syna ako Ježiša. Kým nepochopíme, v akom zmysle je človek Božím synom, neporozumieme ani Ježišovi ako Božiemu Synovi, hovorí teológ Karl Rahner.
- **Ján Gallovič: Keď stratím úsmev, je zle** (2, s. 24 – 28, rozhovor Dagmar Bohušovej)
 - Spomenul som si na to, ako som v detstve škripal zubami, keď som trávil hodinu v týždni v kostole, lebo mi to často bolo proti srsti, mal som iné záujmy. Ale dnes mám istý hodnotový systém v sebe zakódovaný. A to nie je náhoda. Uvedomili sme si, že používam podvedome niektoré veci, s ktorými sa stotožňujem. Akoby ste zrazu ľudsky, racionálne dospeli k tomu, že ten Starý a Nový zákon o niečom hovoria. Je to jeden kódex, ktorý vás k niečomu vedie. A v rámci morálneho kódexu ja nepoznám lepší systém ako kresťanský. Pre mňa sú to etické hodnoty, podľa ktorých sa oplatí a dá žiť.
- **Slavomír Kontúr: 25. 1. 2006** (3, s. 8, Zamyslenia na každý deň)
 - Priatelia, dovoľte mi pokúsiť sa o môj krátky životopis. Nebol som pokrstený v perinke, ako mnoho dnešných kresťanov. Naopak, bol som vychovávaný ako nepriateľ cirkvi, rád som vtrhával na miesta kresťanských stretnutí a posielal ľudí do väzenia. Bol som v podstate „eštebák“. Moje obrátenie nastalo zvláštnym pôsobením, ktoré si dodnes neviem vysvetliť. Na začiatku mi v podstate nikto nedôveroval, niet sa čomu čudovať, kto by veril „bonzákovi“? Neskôr asi prišli na to, že sa so mnou naozaj niečo stalo. Tak ma nechali pracovať. Aj do novej činnosti evanjelizácie som skočil po hlave. Obchádzal som cirkevné spoločenstvá a tentoraz sa aj sám dostával do problémov. Párkrát som sedel vo väzení, bol som vypočúvaný, chystal sa so mnou aj proces v hlavnom

meste. Musím povedať, že vo svojej administratívnej činnosti som bol dosť neporiadny. Nevypisoval som poriadne krstné, sobášne, ba ani úmrtné listy. Neodovzdával som peniaze svojim nadriadeným, ba dokonca som sa rozhodol okrem duchovnej práce venovať občianskemu povolaniu. Aj napriek mojím sporom s pápežom musím povedať, že som bojoval dobrý boj. Váš apoštol Pavol

- **kňaz Pavel Gabriš: *Keď stratím úsmev, je zle* (3, s. 24 – 27, rozhovor Jozefa Mydlu)**
 - Keď cítite, že vás Pán Boh niekde povolá, všetko ostatné, čo potrebujete, príde.
- **J. Swift (3, s. 36, Citáty)**
 - Každý si želá dlho žiť, ale nikto nechce byť starý.
- **Slavomír Kontúr: 30. 1. 2006 (4, s. 6, Zamyslenia na každý deň)**
 - Dnes sú populárne všelijaké biblické kvízy. Tak schválne, kto bol prvým misionárom, ktorého Ježiš poslal? Čakali by sme, že to bude niekto, kto dokonale pozná Bibliu. Alebo Pavol? Prvý misionár však nepochádza z týchto kruhov. Je to chlapík, ktorého pastor Max Lucado charakterizuje ako človeka, „pred ktorým vás rodičia varovali a hovorili, aby ste sa mu vyhýbali. Je to ten chlapík, ktorého obyčajne zatýka polícia. Je nepríčetný, potlika sa po okolí a vraždí rodiny. Jeho tvár vídate pri večerných správach na obrazovkách.“[.] Skrátka, blázon a šialenec, ktorého si Ježiš hneď po jeho vyličení vybral za svojho misionára. Nedovolil mu nastúpiť na loďku, ale chcel, aby sa vrátil a hovoril o tom, čo sa mu prihodilo. Ježiša v gerazskom kraji neprijali, ali možnosť prijať jedného zo svojich spolurodákov. Tento človek nemal vysokú školu, ale mal skúsenosť víťazstva dobra nad zlom. A to je pre Ježiša ideálna a dostačujúca skúsenosť pre prvého misionára.
- **Slavomír Kontúr: 1. 2. 2006 (4, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**
 - Oslobodiť sa od predstáv, ktoré by sme radi vnútili iným, hlavne členom vlastnej rodiny, je heroický výkon.
- **Slavomír Kontúr: 7. 2. 2006 (5, s. 7, Zamyslenia na každý deň)**
 - Boh nezveril ľuďom svoje prikázania, pretože sa vyžíval v tom, ako ich (ne)budú plniť. Sú tu preto, aby človek prežil plnohodnotný, zdravý a šťastný život. Dokonca sa v dnešných časoch zdá, že sú tu preto, aby človek aspoň prežil. To je prvotný zámer. A prvotnému zámeru by malo slúžiť aj zachovávanie tradície otcov. Avšak ak pridáme na to, že tradícia je kontraproduktívna, prečo sa ju bojíme zrušiť, ak tým pomôžeme Božiemu zámeru?
- **Slavomír Kontúr: 8. 2. 2006 (5, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**
 - Ak sa človek pozerá pod nohy, môže si ľahko udrieť hlavu. Božie stvorenie nie je len zelená tráva a hnedé zlato, ale aj modré nebo. Nikdy stopercentne nezabráňme, aby sa k nám nedostal obraz, ktorý v nás môže zapáliť pokušenie. Skôr je potrebné naučiť sa žiť s tým, čo do nás vchádza, naučiť sa vyberať to, čím sa oplatí zaoberať, a hlavne vidieť veci pozitívne. Aj sporo odetú ženu či muža stvoril Boh. Namiesto odsúdenia je možné myslieť naň dobroprajne. Možno práve nedostatok ľudského pochopenia spôsobuje, že o svoju pozornosť prosí takýmto spôsobom. Podobne je to so zlými večernými správami. Vyleje sa z nich na nás veľa krvi, slz a zármutku. Môžeme sa nimi nechať spútať, alebo nás to môže správne „nakopnúť“ urobiť niečo preto, aby bol svet aspoň o štipku lepší. Potom naopak, to zlé, čo do nás vstúpilo, má pozitívny účinok. Všetko je vecou uhla pohľadu.
- **Slavomír Kontúr: 2. 2006 (5, s. 11, Zamyslenia na každý deň)**
 - Možno sme to my, kto Boha a jeho Mesiáša vidí radšej na nebeských oblakoch ako Pantokrátora. A Boh je pritom iný. Má rád všednosť a v nej nevšedné veci.
- **Pavol Martinický: *Otázka bohatstva* (5, s. 24 – 27)**
 - Ktosi povedal, že kapitalizmus nerovnomerne rozdeľuje bohatstvo a socializmus rozdeľuje chudobu.
- **Dagmar Bohušová: *Svet podľa Marianne Fredrikssonovej* (5, s. 32 – 33)**
 - **švédka spisovateľka Marianne Fredrikssonová (*Stáňovaví vtáci*)**
 - Pre zlo jestvuje vždy tisíc vysvetlení. Lenže ani jediné neospravedľňuje čin.
- **Slavomír Kontúr: 22. 2. 2006 (7, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**

- Ak z času na čas pocítíme, že sme niečo pochopili, môžeme mať radosť. Zároveň však vstupujeme na „zamínované pole“. Na základe zisteného má totiž človek tendenciu ordinovať a predpisovať Bohu akýsi „cestovný poriadok“, podľa ktorého ak sa Boh zariadi, všetko skončí happyendom. Nie nadarmo hovoria teológovia, že vrcholom teológie je mlčanie. Už-už sa nám zdá, že sme Boha vtlačili do svojich definícií a v tom lepšom prípade zistíme, že nám stále uniká, že je „úplne iný“.
- **Slavomír Kontúr: *Ježiš nepríkladný veriaci* (8, s. 4 – 5)**
 - Ježiš sa nevyhýbal „pochybným“ individuám, ktoré Zákon kvôli kultovej, ale aj zdravotnej čistote odporúčal obísť na niekoľko míľ. Ježiš sa stretal s prostitútkami, rímskymi vojakmi, mýtnikmi, ale aj malomocnými. Ježiš sa, ako vidno, ani nepostil. Dokonca sa prehlasoval za Božieho Syna a hovoril slobodne o svojej slobode, čím znehodnocoval inštitucionalizované náboženstvo a podvracal autoritu náboženským autoritám. To mohol byť koniec koncov hlavný dôvod, prečo s ním náboženský lídri skoncovali. Máme tu teda Ježišovo vysvedčenie. Zdá sa, že keby patrilo nášmu potomkovi, neboli by sme dvakrát nadšení. (...)
- **Slavomír Kontúr: 2. 3. 2006** (8, s. 9, *Zamyslenia na každý deň*)
 - Môžeme vždy sedieť doma, a predsa sa nevyhneme konfrontácii. Nie je to možné, ba ani správne. Bolo by to iba vytesňovanie a budovanie strachu. Správny postoj je postaviť sa smelo zoči-voči všetkému, urobiť si vlastný úsudok, vziať život do svojich rúk a snažiť sa ho naplniť niečím, čo by vyvážilo realitu, ktorá nám nereže.
- **?** (8, s. 36, *Veselo*)
 - Pre ekológov: Kam vietor, tam plast.
- **Marcus Porcius C. Cato** (8, s. 36, *Citáty*)
 - Múdri sa naučia od hlupákov viac, ako sa hlúpi poučia z príkladu múdrych.
- **Slavomír Kontúr: *Dobrá služba pokúšení* (9, s. 4)**
 - **Prokop Remeš a Alena Halamová: *Nahá žena***
 - Pri pozornom čítaní vidíme, že diabol vo svojich pokúšeniach Ježiša nezvádza k žiadnym zjavným hriechom. Áno, vyzerá to, že mu v skutočnosti ani nešlo o to, čo Ježiš urobí, ale o to, z akých príčin to urobí. . .
 - Pokúšenia sú (...) znakom, že sme slobodní.
 - (...) pokúšenia [môžu mať] pokúšenia aj ďalší dobrý efekt. Človek ich môže pretaviť do výziev. Na ich podklade si môžeme uvedomiť mnohé súvislosti, môžeme prísť na to, kde nás tlačí topánka nášho vnútra, ba dokonca aj na to, aké máme kvality. Najväčšie pokúšenia nás budú „štekliť“ práve v oblastiach, v ktorých sme najviac obdarovaní. Budeme mať v sebe potenciál k činnosti alebo meditácii, môžeme počítať s bojom proti lenivosti. Máme v sebe dary, ktoré by mohli osloviť širšie publikum, postaví sa proti nám v ringu pýcha atď.
 - Pokúšenia ešte nie sú zlom. Keď ich dokážeme pretaviť v odpovede na otázky nášho vnútra, môžu nám dokonca urobiť dobrú službu. Aj keď to chce silu a odvahu.
 - Vyjsť na púšť môže niekedy znamenať odosobnenie, skúsiť vidieť svet očami iných, alebo odchod na iné miesto, na ktorom človek stratí svoje zázemie, oporu, rodinu aj priateľov. Nová situácia zrazu človeka postaví do iného svetla pred samým sebou. Má možnosť zistiť, že iní rozmýšľajú, žijú, rozprávajú, cítia inak. Má možnosť zistiť, že jeho (sveto)názor, viera, konanie, prežívanie a pod. nie sú „pupkom sveta“. Má možnosť pochopiť, že iní to môžu vidieť, myslieť, konať inak. Má možnosť pochopiť ich inakosť, aj dôvody, prečo to robia, vidia, myslia inak. A hlavne má možnosť spochybniť svoje myslenie, videnie a konanie.
- **?: *László Paskai v Spišskej Kapitule* (10, s. 8, *Spravodajstvo*)**
 - **kardinál László Paskai, emeritný arcibiskup z Ostrihomu**
 - Kdesi som čítal, že jeden z anglických kráľov napísal na titulnú stránku Svätého Písma toto: Tajomstvo šťastného života nie je v tom, že konáš to, čo rád konáš, ale v tom, že sa naučíš konať to, čo musíš konať(...)[.]
- **Ján Matejka, vedúci marketingu Vydavateľstva Dobrá kniha v Trnave: *(Dobrá) kniha oslavuje* (12, s. 30 – 33, rozhovor Nataše Sallaiovej)**

- Je iste pravdou, že v období „reálneho socializmu“ boli knihy omnoho lacnejšie. Bolo to však preto, lebo hodnota vecí je daná tým, čoho sa musím zrieknuť. V tzv. socializme sa ale nebolo veľmi čoho zriekať. Dnes, keď si niekto kúpi knihu, väčšinou vie, prečo to robí, a teda to aj má pre neho hodnotu. (V podstate sa obmedzil v iných možnostiach.)
- **Paul Claudel (13, s. 36, Citáty)**
 - Skeptik je človek, ktorý nič netuší.
- **Paul Claudel (13, s. 36, Citáty)**
 - Ľudia sú hrdinami iba vtedy, keď už nemôžu ináč.
- **Leoš Ryška, riaditeľ spoločnosti TV Noe: Peniaze a viera (14, s. 13)**
 - Je to až taká detská závislosť, tak ako sú deti závislé na rodičoch, tak sme my závislí na Bohu. Že sa postará o to, čo potrebujeme. Berieme to tak, že keď to Boh nebude chcieť a našou aktivitou by sme skôr škodili celej veci, tak nám to dá najavo. Napríklad aj tým, že nebudú peniaze.
- **Slavomír Kontúr: Videli, že kameň je odvalený (15, s. 4 – 5)**
 - Podľa [sprievodcu duchovného života Anselma] Grüna je „kameň, ktorý uzatvára hrob, symbolom blokad, ktoré nám bránia žiť“. Možno sú to zranenia z minulosti, alebo strach z budúcnosti, či blízkosť človeka, v prítomnosti ktorého sa nám zle dýcha. Vzkriesenie pre nás potom znamená odvalenie tohto kameňa, premenenie svojho kamenného srdca, odstránenie hraníc, ktoré nás delia od druhých. Ženám v to ráno spadol kameň zo srdca. Ak chceme, môže aj nám, a zakúsime, čo je to zmŕtvychstanie.
- **NaSa: Tehelníkovo alebo Môže sa to stať kdekoľvek (15, s. 21 – 24)**
 - **Jozef Červeň, kňaz z Lunika IX**
 - Ako teda prekonáme bariéry? Tak, že sa budeme spoločne stretávať, rozprávať, že si budeme pomáhať. To, že sme iní, neznamená, že musíme byť nepriatelia. Ak sa spoznáme lepšie, zistíme, že sa dokážeme navzájom obohatiť. Ľahšie je druhého odpísať, ako mu pomôcť. Ak sa budeme mať radi, nájdeme cestu. Lebo láska je vynaliezavá.
- **Slavomír Kontúr: 2. 5. 2006 (17, s. 7, Zamyslenia na každý deň)**
 - Neschopnosť klásť si aj nepríjemné otázky bráni ľuďom v celej histórii dôjsť k podstate niektorých vecí.
- **Slavomír Kontúr: 3. 5. 2006 (17, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**
 - Cesta v sebe skrýva pohyb. Ten, kto celé roky prešľapuje na mieste, nie je na ceste. V Ježišovi sa teda skrýva dynamika. Na cestu sa spolu s Abrahámom vydávajú len tí, ktorí niečo hľadajú. Chcú sa dostať pravdy o živote, o jeho zmysle, o sebe. Vydať sa na cestu znamená neraz sa vydať do rúk viere, risku a dobrodružstvu. Nie vždy sa ocitneme na duchovných diaľniciach, po ktorých si to stostridsiatkou namierime priamo do neba. Občas sa ocitneme na zasekanej lesnej ceste, alebo v slepej uličke v tme. Každé zastavenie, vycúvanie aj slza, keď nevieme, ako ďalej, nás môže urobiť silnejšími. To je zmyslom toho, prečo ani Božie cesty nie sú natáhané podľa pravítka.
- **Slavomír Kontúr: 17. 5. 2006 (19, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**
 - **Alessandro Pronzato, Hľadanie stratených cností**
 - Príliš neverím ľuďom, ktorých by sme mohli nazvať „apoštoli, ktorí nespávajú“. Vždy sú takí napätí, nepozorní, nervózni, niekedy aj hysterickí... Radšej mám tých, ktorí pravidelne spávajú a dovoľia si nejakú chvíľu uvoľnenia. (...) Dychtivá láska voči blížnemu prijala za svoj výrok: „roztrhnúť sa na kúsky“. Nie je to však správne, blízny potrebuje celého človeka (...).
- **Slavomír Kontúr: 19. 5. 2006 (19, s. 10, Zamyslenia na každý deň)**
 - **jeden mladý teológ**
 - Priatelia sú tí, ktorí sa dokážu navzájom vyplakať na pleci, ale aj poslať do hája (...).
- **Michal Vaško: Stanovisko vydavateľa II (19, s. 29 – 31)**
 - (...) Ľahostajnosť je oveľa horšia ako mylný názor. Lebo je oveľa ťažšie ju zmeniť, ako zmeniť názor hľadajúceho a diskutujúceho človeka.

• **Slavomír Kontúr: 24. 5. 2006** (20, s. 8, Zamyslenia na každý deň)

- Prepojenie Boha s človekom je ďalším tajomstvom, ktoré miniaturizujeme tým, že sa vydeľujeme; tým, že tvrdíme, že my sme jediní máme pravdu; tým, že tvrdíme, že my jediní sme zachránení a naozaj vieme, ako to je. Boh má plán záchrany pre každého. Pre kresťanov skrze Krista, pre iných iný. Náš jediný správny postoj by mal byť postoj solidarity voči všetkým, ktorých Boh prijal za svoje deti.

• **Slavomír Kontúr: 25. 5. 2006** (20, s. 9, Zamyslenia na každý deň)

- Albert Schweitzer povedal, že historické bádanie o Ježišovej osobe vyneslo na svetlo mnoho nového, ale stroskotalo vo svojom nároku vykresliť o ňom jasný obraz. Nevie ani resne, ktoré slová zaznamenané v Biblii Ježiš naozaj povedal a ku ktorým sa pridala optika autora aleb spoločenstva. Anselm Grün nevešia hlavu: „Práve preto, že mi Ježiš neustále mizne, udržiava ma pri živote.“[.] Pristupovanie ku Kristovi, jeho spoznávanie je vždy neustálou dynamikou. Už-už sa nám zdá, že sme ho pochopili a prenikli, a zrazu zistíme, že je všetko úplne inak. Vždy budeme zažívať to, čo zažili emauzskí učeníci – keď už Ježiša spoznali, vtedy im zmizol očí (por. Lk 24, 31). Ono je to vlastne takto správne. Po čase by sme mali tendenciu „vziať si Ježiša“ len pre seba, skrotiť si ho, vymodelovať podľa vlastného obrazu. Jeho neustálym miznutím v oblaku sme vždy pozývaní objavovať ho znovu a znovu. A v jeho zrkadle objavovať samých seba.

• **Slavomír Kontúr: Za farebný svet** (21, s. 4 – 5)

- Uzatvorené svety ľudí, ktorí vedia, ako to so svetom je, ako to bude, kto je spravodlivý a kto hriešny, sa nazývajú sekty. Nevznikajú len na pôdach spoločenstiev, ktoré takto označujeme, ale aj uprostred kresťanov, ktorí sa obrnili pred „zlým svetom a hriešnikmi“ tým, že si raz a navždy stanovili zákony, podľa ktorých vždy presne vedia, ako jednať.

Uzavrieť sa môžeme aj tým, že prehlásime, že cirkevné zákony sú „od stvorenia sveta“ dané Bohom. Je to najjednoduchšie riešenie: povedať ľuďom, ktorí nie sú dostatočne fundovaní, alebo na teologické otázky nemajú čas, pretože predsa len starosť o rodinu, prácu a pod. si vyžaduje veľa, že tú alebo onú otázku do cirkvi vnášajú liberáli, a pritom je už dávno vyriešená, a hovoriť, že cirkev má iné problémy.

• **Slavomír Kontúr: 8. 6. 2006** (22, s. 9, Zamyslenia na každý deň)

- Nejakému múdreému mužovi zomrel jeho večný oponent. A ten muž na pohrebe veľmi plakal. Žiaci sa ho udivene pýtali: „Prečo plačete? Veď to bol váš nepriateľ.“[.] Ale ten človek im povedal: „Mýlite sa, tento človek ma nútil neustále myslieť a hľadať odpovede. Bol vždy proti, ale práve preto bol mojim najväčším nepriateľom.“[.]

• **Lubomír Lehotský: Na čo je dobrý Da Vinciho kód?** (22, s. 33)

- Táto neškodná detektívna rozprávka by mala zmeniť svet a zatriasť kresťanstvom? Nech otrasie zoschnutými listami, aby bolo viac svetla pre tie zdravé a zelené.

• **Slavomír Kontúr: 12. 6. 2006** (23, s. 6, Zamyslenia na každý deň)

- (...) tí, ktorí si nič v živote nemusia vydobyť, nič nepochopia. Majú síce všetko, ale nepoznajú život v jeho podstate. A o to v blahoslavenstvách ide.

• **Slavomír Kontúr: 13. 6. 2006** (23, s. 7, Zamyslenia na každý deň)

- Pre starozákonných ľudí bola soľ známkou niečoho vznešeného – používala sa pri potvrdzovaní zmlúv ako symbol vernosti a stálosti (por. Nm 18, 19). Zároveň však spôsobovala neúrodnosť pôdy (por. Dt 29, 23). Sami vieme, že keď je jej málo alebo naopak príliš veľa, znehodnocuje optimálny dojem z jedla. Byť soľou pre svet je umením, ktoré spočíva v správnom vybalansovaní medzi nedostatkom a prebytkom. Ježišovskou soľou pre svet sa človek stáva vtedy, ak vďaka nemu majú iní ľudia chuť žiť. Keď si vidiac jeho život povedia: „Stojí za to žiť!“[.] Avšak ak človek začne nadmieru evanjelizovať či moralizovať, akoby jedine on vedel, ako má správny život vyzeráť, znechutí ho iným aj sebe. Na druhej strane, ak nič neprinesie do spoločného, potom sa ľudia o existencii „ježišovskej soli“ ani nemajú možnosť dozvedieť. Ak máme pocit, že nás ľudia neberú, ba že po nás dokonca šliapu, nemusí to byť len ich problém. To možno naša soľ zvetrala a „už nie je na nič, len ju vyhodíť von, aby ju ľudia pošliapali(…)“ (por. Mt 5, 13b)[.]

• **Slavomír Kontúr: 15. 6. 2006** (23, s. 9, Zamyslenia na každý deň)

- Niektoré aspekty Eucharistie vzhľadom na stratu zmyslu pre symboly č symbolov samotných nevieme oceniť. Sme zvyknutí jesť vo „fastfoodoch“, preto nám uniká starozákonný zmysel pre hostinu. Okrúhla oblátka už dávno nie je kusom lámaného chleba, a tam, kde veriaci neprijímajú pod obojím, zaniká aj spojitosť chleba a vína. A predsa je Eucharistia blízka aj postmoderným ľuďom. Zvlášť v tom, že je „panis viatorum“ – chlebom pútnikov. Dnes už asi ani tak neputujeme peši, ale smerujeme za nejakými cieľmi, ktorých súhrn by mal vyjadrovať smerovanie k jedinému cieľu – k Bohu. A na tejto ceste sa potrebujeme posilniť. Z tohto hľadiska teda Eucharistia nie je medailou na olympiáde dobrých skutkov, ale posilnením. Tomáš Halík k tomu dodáva: „Typická otázka katolíka: ‚Koľko ešte môžem hrešiť, aby som ešte smel ísť na sv. prijímanie?‘ prezrádza pekne zvrhlé uvažovanie! Človek by sa mal skôr pýtať, či je pútnikom, či chce ísť naozaj po Božej ceste, alebo či chce ‚nezašpinený‘ večne sedieť v bezpečnom kúte.“[.]
- **Slavomír Kontúr: 16. 6. 2006** (23, s. 10, Zamyslenia na každý deň)
 - Všetko, čo v živote stretneme, sa pre nás (...) môže stať potencionálnym pokušením, ale aj impulzom, ktorý nás v živote nasmeruje k Životu.
- **Slavomír Kontúr: 17. 6. 2006** (23, s. 11, Zamyslenia na každý deň)
 - Aktívny kresťan (...) akoby za svojho slovníka vymizíkoval slovo „nie“. Na každý podnet je zvyknutý reagovať pozitívne, je predsa jeho poslaním pracovať do roztrhania tela. V Ježišových slovách sa však „nie“ objavuje úplne prirodzene. A nie je to len „nie“ povedané voči zlu. Vyrovnaný a v zdraví žijúci človek z času na čas potrebuje povedať „nie“ aj voči dobrým a bohumilým podnetom. Život človeka sa musí skladať z akcie, ale aj kontemplácie. Nepretržité „áno“ by z človeka urobilo otrokom akcie, a tým by mohlo ochrnúť jeho vnútro. Aj popri najsvätejších akciách potrebujeme hľadať sami seba a svoje vnútro. A Ježiš ako akčný človek to dobre vedel, nie?
- **Jozef Slávsky: O trpezlivosti a osloch** (24, s. 4 – 5)
 - **A. Pronzato**
 - Ak chceš vrázať do múra, ktorý je postavený z tvrdých hláv, musíš jednoducho dokázať, že tvoja je ešte tvrdšia.
- **Jozef Slávsky: 19. 6. 2006** (24, s. ?, Zamyslenia na každý deň)
 - **Mahatma Gándhí**
 - Oko za oko môže spôsobiť, že celý svet oslepie.
- **Nataša Sallaiová** (24, s. 10 – 11)
 - **Vasil Kormaník**
 - Ak má človek osobnú skúsenosť s bolesťou, s utrpením, stáva sa aj citlivejším na potreby druhých.
- **Jozef Slávsky: 29. 6. 2006** (25, s. 7, Zamyslenia na každý deň)
 - Ak [svätý Peter] spočítal všetky svoje prešľapy a pády, asi mu nenapadlo vyskakovať vysoko. Ak bol pravdivý voči sebe, potom sa z neho musel stať milosrdný človek. A Ježiš si za svojho pokračovateľa nevybral ani niekoho totálne bezúhonného, ani svätca, ani náboženského ekvilibristu, ale práve Petra. A práve kvôli jeho skúsenostiam. Asi nám tým chcel niečo povedať.
- **Terézia Kolková: Tri bodky Jána Langoša** (25, s. 8)
 - **Ján Langoš**
 - My vzdelaní ľudia máme povinnosť rozlišovať, nie zjednodušovať(...).
- **Jozef Slávsky: Ježiš v džínsach a tričku** (27, s. 4 – 5)
 - Žijeme v dobe a prostredí, v ktorých sa kresťanstvo po dvetisíc rokoch svojej existencie nejakým spôsobom vyprofilovalo. Kresťanstvo sa po Milánskom edikte roku 313 stalo štátnym náboženstvom a liturgia prebrala procedúru korunovania kráľa. V prvých troch storočiach sa kresťania schádzali po domoch a tam lámali chlieb, boli si rovní vo viere. Liturgia ako slávnosť korunovácie vyzdvihla na piedestál hlavného liturga, tzn. biskupa alebo kňaza. Z tohto pohľadu sa zákonite zmenilo aj nahliadanie na Krista. Biskup a kňaz boli definovaní ako alter Christus, druhý Kristus. Preto pribúdali chrámové vitráže, v ktorých bol Kristus viac a viac zobrazovaný ako Pantokrator, ako kráľ, ktorý dá na konci vekov všetko do laty, dobrých odmení a zlých spravodlivo potrestá.

• **Jozef Slávsky: 14. 7. 2006** (27, s. 8, Zamyslenia na každý deň)

- Jednoducho opäť nespočíva v naivite, ale v spôsobe života, ktorý si človek zbytočne nekomplikuje nahromadením vecí či vzťahov, ktoré ho nútia nebyť samým sebou.
- Správny hráč má v úcte protivníka, ktorý do hry vnesie niečo svoje.

• **Jozef Slávsky: 18. 7. 2006** (28, s. 5, Zamyslenia na každý deň)

- Ak cítime výčitku, prečo Boh nezasiahne a niečo neurobí, možno ide o to, že už urobil všetko, čo mal, a rozhodnutie je na nás.

• **Jozef Slávsky: 19. 7. 2006** (28, s. 6, Zamyslenia na každý deň)

- Tí, čo vtedy aj dnes odchádzali za Ježišom, boli otvorení pre nové veci a úprimní k životu. Preto sa v nich mohli odkryť Božie posolstvá. Tí, čo si myslia, že majú všetko vyriešené, predsa nepotrebujú nič nové a vystačia si so sebou samým.
- Boh odkrýva svoje tajomstvá všetkým, ale len niektorí sú na ne pripravení.

• **Jozef Slávsky: Prikázal im, aby o tom nikomu nehovorili** (31, s. 4 – 5)

- Boh sa ľuďom nezjavil podľa pravítka a má dosť fantázie, aby sa každému zjavil tak, ako to daný človek potrebuje.

• **otec Eirene, redemptorista z Michaloviec: Cirkev je mafia** (31, s. 23, odpoveď na internetovú otázku)

- „Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiež by si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, už-už ťa vyplúvam z úst.“ (Zjv 3:15n)[.]
Jedno, čo Boh nenávidí, je ľahostajnosť. Sú mu milší ľudia, ktorí proti nemu bojujú (sú studení), alebo ho milujú (sú horúci).

• **Jozef Slávsky: 26. 8. 2006** (33, s. 9, Zamyslenia na každý deň)

- Keď Druhý vatikánsky koncil pred vyše 40 rokmi definoval cirkev ako putujúci Boží ľud bratov a sestier vo viere, mnohí to právom brali ako posun pohľadu cirkvi na seba samu. Táto myšlienka sa však nenarodila ako experiment bez základu. Bola prítomná už v Ježišových slovách. Aj v tých, ktoré vyriekol po dišpute o najväčšom prikázaní: „Vy sa nedávajte volať Rabbi, lebo len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia.“[.] Je zvláštne, že si túto myšlienku hmatateľne všimol koncil až po skoro 20 storočiach. Aj keď ju vyslovil už Ježiš, znova sa stala revolučnou. Je to spôsobené dejinami a ľudským vnímaním, ktoré vysvätených služobníkov postavili na piedestál „kohosi viac“. Vysvätení aj nevysvätení si na to zvykli, a zdá sa, že obom skupinám to dlhý čas takto vyhovovalo. Koho by nebavilo mať pocit moci? A kto by zase nemal rád hotové recepty bez hľadania v živote? Tých, ktorí chceli znova vniesť Kristov prístup k životu. Druhý vatikánsky koncil naznačil, že ich bolo dosť. Teraz by to chcelo vniesť tento koncil a Ježišove slová do života.

• **?** (33, s. 32)

- (...) – Dnes v noci som vôbec nemohla zaspáť.
(...) – Rob to tak ako ja, počítam do troch a zaspím.
(...) – To stačí tak málo?
(...) – No, niekedy počítam aj do pol štvrtej.

• **Jozef Slávsky: 2. 9. 2006** (34, s. 9, Zamyslenia na každý deň)

- (...) Ak je v našom vzťahu k Bohu strach, niekde nastáva chyba, a to v „našom prijímači“. Mnohokrát za to ani nemôžeme, že nám v detstve rodičia, kňaz, priatelia či spoločenstvo vštepili do srdca, že Boh je policajt, ktorý si rád do notesa značí chybné kroky; že Boh rád dáva najavo svoju spravodlivosť a vyžíva sa v trestaní a pod. S týmito predstavami ide ruka v ruku strach. A práve ten nám podľa Ježiša znemožňuje rozvinúť talenty, ktoré sme od Boha dostali. Keďže máme strach, radšej necháme poklad pod hlinou, v ríši mŕtvych a ani sa ho nepokúsime aktivovať. Podľa podobenstva o talentoch je však Boh iný. Rozdá svoje talenty, aj keď riskuje, že po návrate mu z nich zostane len hŕba dlžných úpisov. A ak niekto svoj talent rozvinie, Boh mu s radosťou daruje viac. Nie je to zakomplexovaná bytosť, ktorá by sa o seba strachovala. Naopak, fandí nám. Schválne, čo by urobil Boh, keby po návrate zistil, že jeho talenty skrachovali? Zdá sa, že by sluhov potľapkal po pleciach a povedal by: „Chlapci, aspoň ste sa snažili.“[.]

- **Alžbeta Mráková: *Na trhu s vlastnými kožami* (35, s. 20 – 21)**
 - Do ničoho sa nemiešať je výtobytok pokojamilovných. Ale aj slabých. Ísť s kožou na trh je výtobytok nespokojných, ale aj silných.
- **Jozef Slávsky: 21. 9. 2006 (37, s. 7, Zamyslenia na každý deň)**
 - (...) [Ježišovo] milosrdenstvo s colníkmi, prostitútkami a chudobnými nebolo len ľútosťou nad tým, že sú skazení a ťažko vojdú do Božieho kráľovstva. Naopak, Ježiš na týchto ľuďoch staval. Boli otvorenejší vďaka uvedomovaniu si svojej slabosti a neschopnosti.
- **Jozef Slávsky: 22. 9. 2006 (37, s. 8, Zamyslenia na každý deň)**
 - Ježišova misia v súradniciach jeho epochy spôsobila revolúciu. Bol revolučný v tom, že si nezaložil rodinu, aj v tom, že v jeho škole mali miesto aj ženy. Oba fakty boli vo vtedajšom systéme učiteľov zákona nemysliteľné a na ostrí hrany zákona. Ako však píše Georg Denzler, krátko po Ježišomv zmrtnýchvstaní sa cirkev v tomto smere nerozbehla v oddelení od Starého zákona, ale postupne naberala jeho kurz. Biskup a kňazi neboli ponímaní v duchu Ježišovej slobody, ale opäť sa hovorilo: „Ak starozákonný kňaz musí byť čistý (čo do spoluzitia so ženou), o čo skôr musí byť čistý novozákonný.“ [.] A v mene tejto kultovej čistoty začala byť navyše žena ponímaná ako nástroj hriechu a pomaly odsúvaná na druhú koľaj. Tento trend sa napriek mnohým pokusom dodnes nepodarilo odbúrať, napriek tomu, že drvivá väčšina účastníkov bohoslužieb sú ženy. Zdá sa, že Ježišov slobodný prístup v práci na Božom kráľovstve je aj pre nás taký revolučný, že s ním máme ťažkosti. To je výzva do ďalších rokov.
- **Jozef Slávsky: 30. 9. 2006 (38, s. 9, Zamyslenia na každý deň)**
 - Starozákonný Kazateľ je povestný svojimi odkazmi na Boží súd. Donedávna bolo v kresťanskej móde strašiť deti na náboženstve alebo doma a ľudí v kostole Božím súdom. A niekde táto móda pretrváva dodnes. Avšak ak budeme neustále žiť vo vedomí súdu, nutne sa na nás nalepí strach. A strach plodí karikatúry – Boha, života aj seba. Ako dokázal ľudský strach z Boha znetvoriť jeho obraz aj v kňazoch či rehoľných sestrách a bratoch, o tom erudovane pojednáva kniha K. Frielingsdorfa falošné predstavy o Bohu. Strach nedovoľuje, aby sa človek prejavil taký, aký je, a tým sa rozvinul. Fakt súdu nepoprel vo svojej dobe ani Ježiš. Jeho dikcia je však nápadne odlišná od spôsobu podania starozákonného Kazateľa. Ježiš hovorí: „Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.“ (por. Jn 3, 17)[.] Ide teda o uhol pohľadu. Kedy sa dieťa viac otvorí a prejaví? Ak bude cítiť, že ho otec miluje, alebo ak bude nad jeho posteľou ako memento visieť otcov remeň?
- **Jozef Slávsky: 12. 10. 2006 (40, s. 7, Zamyslenia na každý deň)**
 - (...) [Božie] hodinky fungujú inak ako naše. Ak ideme odhodlane za tým, čo chceme, Ježiš garantuje, že to dosiahneme. Niekedy však obľúkou, po dlhom čase a v „inom balení“, ako si predstavujeme. Niekedy môžeme mať dokonca dojem, že sme prosili o chlieb a dostali sme kameň. Ale snáď po čase pochopíme, že to bol ten najlepši bochník, aký sme kedy okúsili. A možno to počas nášho života nepochopíme.
- **Martina Tomečková: *Aj duša môže bolieť I.* (40, s. 10 – 13)**
 - **Jeremy Bentham, 1831, motto Ligy za duševné zdravie**
 - Jediný spôsob, ako si zaistiť príjemný život ostatným. Jediný spôsob, ako zaistiť príjemný život ostatným, je správať sa k nim, ako keby sme ich milovali. A jediný spôsob, ako sa k niekomu správať, ako keby sme ho milovali, je naozaj ho milovať.
- **Jozef Slávsky: *Ľuďom je to nemožné, ale Bohu nie* (41, s. 4 – 5)**
 - **Péguy**
 - Existuje ešte niečo oveľa hroznejšie, než mať skazenú dušu. A to je: mať dušu úplne nevinnú a prenádhernú.
- **Jozef Slávsky: 31. 10. 2006 (43, s. 5, Zamyslenia na každý deň)**
 - „Podobá sa veľkej ríši, ktorá sa tiahne z jedného konca zeme na druhý. Je bohatá, oplýva zlatom, každý v nej má dostatok a už nemusí pohnúť ani prstom. To je Božie kráľovstvo.“ [.] Takéto porovnanie Božieho kráľovstva sme od Ježiša nikdy nepočuli. Keby ho bol vyslovil, farizeji, zákonníci a saduceji by ho hneď prijali do svojho kruhu. Takéto prirovnania používajú politici pred voľbami, keď potrebujú nahnať politické body. Ježišova „predvolebná kampaň“ však stojí na maličkých, nenápadných veciach. Božie kráľovstvo je podľa neho vo všetkom, čo obkolesuje náš život, a my tomu všetkému dáme zmysel – aby to slúžilo dobru a láske. Božie kráľovstvo je tam, kde sa

cítime dobre, kde nás ľudia milujú a my pred nimi môžeme byť takí, akí v skutočnosti sme. Božie kráľovstvo je vo vzťahoch, úprimnosti, snahách, vstávaniach po prehnaných minisúbojoch so svojimi vlastnosťami, ktoré nás tlačia k zemi. Toto všetko obohacuje nás samých, a nielen tých, čo sľubujú.

• **NaSa: *Keď ja raz nebudem mať zuby...* (44, s. 10 – 12)**

• **Ferdinand Lesseps**

- Bohužiaľ, byť starým je jediný spôsob, ako žiť dlho.

• **Jonathan Swift**

- Každý si želá dlho žiť, ale nikto nechce byť starý.

• **Jozef Slávsky: *Je aktuálna slávnosť Krista Kráľa?* (47, s. 5)**

• **Richard Rohr**

- Som hlboko presvedčený, že Ježiš vôbec nechcel zakladať „náboženstvo“, tým menej imperialistické náboženstvo, ktoré si bude konkurovať s ostatnými náboženstvami. (...) Ježiš prišiel preto, aby hlásal podstatné veci o nás, a my sme sa vyhli jeho posolstvu tým, že sa snažíme robiť hlboké prehlásenia o ňom.

• **Jozef Slávsky: 29. 11. 2006 (47, s. 6, Zamyslenia na každý deň)**

- Ježiš nikomu neskrivil ani vlas na hlave, nespreneveril štátny majetok ani neorganizoval ozbrojenú revolúciu. Rád sa dostával do konfrontácií s náboženskými predstaviteľmi. A to boli ľudia, ktorí nepripustili iný, ako svoj názor. A hovoriť inak ako o prístupe k Bohu, to je silná káva. Na to, aby boli ľudia prenasledovaní, nemusia mať v rukách samopal. Viac než železná zbrane ľudí irituje sloboda a vlastný názor. Na pôde parlamentu, firmy, školy, ale aj cirkvi.

• **František Múčka: *Finančná odluka by zlepšila imidž Cirkvi* (47, s. 10 – 13, rozhovor Matúša Demka)**

- [Podľa Biblie sa ľahšie dostane ťava cez ucho ihly ako boháč do neba.] Toto je citát, často v mentalite veriacich, že „tí“ to budú mať dosť ťažké dostať sa do neba. Zaujímavé je, že v Starom Zákone sa často o chudobných hovorí ako o tých, ktorých Boh nepožehnáva, alebo ako o lenivcoch, alebo ako o tých, ktorí sú neschopní. Chudobní z veľkej časti boli „bezbožní lenivci“. Usilovnosť je súčasťou židovskej tradície. Cirkev netvrdí, že byť bohatým je zlé alebo hriešne. To, čo prízvukuje, je, že to nie je niečo, čo by malo byť zmyslom života. Chudobní, stredná vrstva i bohatí by sa mali zamýšľať nad tým, čo môžu urobiť pre svoje okolie, pre svet. Toto je podľa mňa odkaz sociálneho učenia cirkvi. Realizujte svoje schopnosti a zlepšujte svet, vo všetkých smeroch. Byť bohatým čestným a legálnym spôsobom nemôže byť zlé. No mať samoučelné bohatstvo nie je nič záslužné ani chvályhodné. Ak teda na Slovensku považujeme za bohatých najmä podnikateľov, tak sú to tí, ktorí prispievajú k funkčnosti celého systému. Vrstva bohatých pomáha k blahobytu temer všetkých.

• **Jozef Slávsky: *Boh rešpektuje ľudské priania* (48, s. 4 – 5)**

- Do [jeruzalemského] chrámu – Božieho domu vstúpil jeho Syn. Nedostalo sa mu však vľúdneho prijatia. Ak ľudia neprijímajú Božieho Syna v dome jeho Otca, potom takýto priestor stráca pre Boha opodstatnenie. Už nemôže byť priestorom, ktorý by pravdivo svedčil o tomto Bohu. Pravda je totiž taká, že tento Boh sa stal vo vlastnom dome neprijatým a pre mnohých neprijateľným. Preto je spustošenie jeruzalemského chrámu aj niečím symbolickým. Boh sa odsťahoval zo svojho domu a presťahoval sa tam, kde ho prijímajú – do ľudských sŕdc (por. Jn 4, 21-23).
- Nebezpečenstvo mnohých kresťanov (...) spočíva v ukolísaní. Zvykli si, že na vytváranie názoru sú tu biskupi, kňazi, pastori, prípadne teológovia, ktorí všetko najprv bezpečne predžujú a potom bez problémov predložia veriacemu počúvajúcejmu ľudu. Nie je to len kritika ľudí na piedestáloch. Niektorí z nich sami nabádajú, aby ľudia používali vlastný rozum, prežívanie, aby sa nebáli aktivovať fantáziu a mali odvahu. Podľa slov mnohých teológov sa zdá, že ľuďom vyhovuje nemenný stav, pohodlie, čo sa týka postaveniu sa k veci podľa vlastného rozmyslenia. Komu by nevyhovoval „full servis“, pri ktorom stačí iba prísť, vziať na vedomie to, čo „predseda“ povedal a odísť. Tak vznikajú dve skupiny ľudí. Počúvajúcí, ktorí si po čase zvyknú na blazený pocit akejsi neomylnosti a nutnosti, pretože bez nich by to chudáci ľudia v drevených laviciach nezvládli.

• **Jozef Slávsky: 4. 12. 2006 (48, s. 4, Zamyslenia na každý deň)**

- Na Petrovi je (...) obdivuhodné to, že aj keď [k Ježišovmu hrobu] pribehol neskôr, nenaštal sa, neobrátil a neutekal naspäť. Uznal, že niekto môže byť vo viere prvý. A to mu neprekážalo uveriť tiež. Namiesto pocitu exkluzivity by sme sa mali naučiť dopriať a uznať, že iní môžu byť na tom vo viere lepšie ako my.

- **Jozef Slávsky: 8. 12. 2006** (48, s. 8, Zamyslenia na každý deň)

- (...) Mária [je] so svojou schopnosťou skúsiť a prijať nové veci výzvou. Nevedela, do čoho ide, a počas celého jej života to vyzeralo, že si vybrala nesprávny smer cesty. Hovoríme matke pod krížom, na ktorom visí jej syn, niečo o podarenom živote. A predsa sa nezdá, že by Mária niekedy ľutovala svoje Áno. Napokon je uprostred rodiacej sa cirkvi a modlí sa s ňou (por. Sk 1, 14). Ak sa pozrieme na celý jej život, vidíme v ňom Boží rukopis. Tak ako aj v životoch tých, ktorí mu povedali Áno a vykročili do neznáma.

- **Jozef Slávsky: 12. 12. 2006** (49, s. 5, Zamyslenia na každý deň)

- Deväťdesiatdeväť spravodlivých môže po čase nadobudnúť dojem, že už našli svoje miesto, už sú v cieli, už sa im nemôže nič stať. A zatiaľ čo si myslia, ako sú blízko Bohu, Boh je zatiaľ inde – hľadá tých, čo sa stratili. K tomu, aby sme ho mali vždy blízko pri sebe, by sme si mali uvedomiť, že všetci potrebujeme jeho hľadanie, pretože z času na čas sa zamotáme a stratíme kurz. Toto uvedomenie nás môže uchrániť pred hrdosťou nad tým, že patríme do klubu spravodlivých, a tým pred pocitom, že nikoho nepotrebujeme a vystačíme si sami.

- **Jozef Slávsky: Koho uvidíme na púšti?** (49, s. 4 – 5)

- (...) púšť znamená totálne vyprázdnenie a spoliehanie sa na iné istoty, než na aké sa spoliehajú ľudia zo salónov.

- **Richard Rohr**

- Ján bol, ako množstvo ďalších biblických postáv, príliš „pocirkevnený“, a tým z väčšej časti jeho posolstvo stratilo svoju silu. Vždy som mal pocit, že by Jána nevypustili do ktorejkoľvek úctyhodnej svätyne (vrátane tých, ktoré nesú jeho meno a v ktorých stoja jeho sochy). Bezpochyby by nebol prijatý do seminára, ani do teologického kurzu pre laikov (nevhodné správanie, závažné prehrešky proti predpisom o vhodnom obliekaní), v žiadnom prípade by nebol svätorečený podľa rímskych kanonizačných pravidiel (príliš kritický voči cirkevnej vrchnosti v chráme, navyše obmedzoval jej obchodné aktivity). Napriek tomu práve o ňom Ježiš povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nikto väčší ako Ján Krstiteľ.“ (por. Mt 11, 11)[.]

- **Jozef Slávsky: 15. 12. 2006** (49, s. 8, Zamyslenia na každý deň)

- **Anselm Grün**

- Pretože [Ján Krstiteľ] bol vnútorne jasný, nemal potrebu držať si od tela tých, čo jasní neboli. Stretnutia s tými, ktorí nespĺňali všetky pravidlá obradnej čistoty, ho neznečisťovali. (...) Bol tak pevne zakotvený sám v sebe, že ho kontakt s druhými nemohol vyviesť z rovnováhy. (...) Pretože bol pevne zakotvený v Bohu, mohol slobodne robiť to, čo považoval za správne(...)[.]

- **Marián Zimmermann: Len jedna?** (49, s. 17)

- (...) príslovie: „Príležitosť robí zlodēja“ [sa dá pravdivo opraviť] na „Príležitosť odhaľuje zlodēja“.

- **Jozef Slávsky: Aj sekera je radostnou zvesťou** (50, s. 4 – 5)

- (...) veľká časť kresťanstva je stále ešte náboženstvom Jána Krstiteľa. (...) To spočíva vo výraznom akcente na nutnosť pokánia obiet, pôstov, návštev kostola a na zabúdanie toho, že Boh miluje človeka a jeho život. Takýto prístup k životu sa nutne po čase zmení na (aj keď nechcený) legalizmus, škatuľkovanie, odsudzovanie, presné vymedzovanie odkiaľ-pokiaľ a pod. A pomaly sa zo života vytratí láska a prijímanie druhých, nech by už boli akíkoľvek.

- **Jozef Slávsky: 27. 12. 2006** (51, s. 8, Zamyslenia na každý deň)

- **Guy Gilbert**

- Pane, nauč nás znášať utrpenia. Hlavne tie od cirkvi.

- **Jozef Slávsky: Časovaná bomba v chráme** (52, s. 4 – 5)

- Jezuita Václav Umlauf (...) veľmi hravo dešifroval Ježišovu odpoveď a zároveň otázku [(„Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“ (por. Lk 2, 48 – 49))]. Ježiš je predsa v pubertálnom veku. A lomcovanie puberty neobišlo ani takú osobu, akou je Boží Syn. Umlauf vychádza práve z tohto faktu a prekladá Ježišovú otázku do jazyka šikovného pubertáka: „Vy cupitáte do jeruzalemského chrámu každý rok a už ste pomaly zabudli, čo tam vlastne chodíte robiť. Tak som vám to pripomenul, ale po svojom.“ [.] Je zvláštne, že náboženskej zotrvačnosti prepadli aj Mária s Jozefom. Ale ešte zaujímavejšie je to, že škrt cez zautomatizované náboženstvo urobil už dvanásťročný Ježiš. A to je prvá anticipácia jeho neskoršieho pôsobenia, keď oznámi, že praví ctelia sa nebudú Bohu klaňať v nejakom presne stanovenom chráme, ale v Duchu a pravde (por. Jn 4, 23).